

anerkjendt, at Island ikke for Diebliffet kan gjøre det, og at det altsaa maa have en Medhjælp dertil fra Danmarks Side. Hvorledes dette skulde ordnes, har været Gjenstand for langvarige Forhandlinger, og det er for at tilvebringe Samtykke hertil fra Rigsdagens Side, at den nuværende Lov er forelagt. Tidligere har man ladet sig drive fra den ene Indrømmelse til den anden, og man har givet Løfter, naturligtvis altid under Forudsætning af, at Rigsdagen vilde give sit Samtykke dertil, men dog paa en saadan Maade, at det maa i høj Grad billiges, at den nuværende Justitsminister ikke, eller dog nødigt, ved at fremsætte Forslag til Isländerne, paany vil møde med saadanne hasarderede Løfter, som han ikke veed, om han kan indfri. Det er denne Dypgjørelse mellem Island og Statskassen, hvorom der i Udkaftets Motiver indeholdes en Mængde Oplysninger, som jeg tør forudsætte ere de ærede Landstingsmænd bekendte, og som jeg derfor ikke skal opholde mig ved. Derimod troer jeg, det vil være rigtigt efter de skrevne Bilag at referere nogle enkelte Postter, som det vil interessere at have Indblik i. Det vil erindres, at der blev nedsat en Commission, som deelte sig i 3 Minoriteter. Den ene af disse skal jeg lade aldeles uomtalt, fordi det er mit oprigtige Ønske ikke at sige et eneste Ord, som kunde saare, men jeg troer det vilde være overordentligt vanskeligt for mig at gaae ind paa de af denne Minoritet fremsatte Paaastande, uden at bukke under for denne Fristelse. Jeg skal saameget mindre berøre dette Punkt, skjøndt ganske vist de Anskuelse, som fra denne Side ere udtalte, have spillet en meget beklagelig Rolle paa Island, som jeg troer af mange Kjendtegn at kunne slutte, at ogsaa Isländerne ere komne til den Overbeviisning, at en Sags altfor ivrige Venner sommetider kunne være farligere for den end dens bitterste Fjender. Jeg har ikke den fjerneste Tvivl om, at hvad der i saa Henseende er fremsført, udregnet, gisnet og paa- staaet, er udsprunget af den reneste Kjærlighed til Island, men jeg er fuldstændig overbevist om, at det har udøvet en skadelig Indflydelse, og at det bærer en stor Deel af Ansvar for, at Sagen endnu ikke er kommen i Orden; men,

som sagt, jeg troer, at dette ogsaa er gaaet op for Isländerne selv, og jeg for mit Vedkommende skal derfor lade hele denne Anskuelse aldeles uomtalt. Derimod have de to andre Minoriteter en særlig Interesse, idet den ene bestaaer af et anseet Medlem af Landstinget og den nuværende Justitsminister, og den anden af en Mand, der gennem en lang Aar-række har havt Ledelsen af Islands særlige Bestyrelse, nemlig Chefen for det islandiske Departement, tilligemed et tidligere Medlem af Rigsdagen, som af alle offentlige Mænd i Danmark maaskee er den, som ved enhver Leilighed har talt stærkest i fæderalistisk Retning og for den provindsielle Selvstændighed. Det er disse to Minoriteters Forslag, som have Krav paa den største Opmærksomhed, idet, som sagt, de to Mænd, i hvis Hænder Styrelsen af de islandiske Anliggender hviler, nemlig Chefen for det islandiske Departement og den høitæredede Justitsminister, hver paa sin Side have taget Deel deri. Justitsministerens og den omtalte Landstingsmands Indstilling gaaer ud paa at tilstaae Island for bestandig et fast Minimum eller Uoverfalsum, som det der kaldes, af 12,000 Rd., og de motivere dette derved, at det er Renten af den hele Indtægt, som i sin Tid er indkommen ved Salget af de saakaldte Krongods'er eller — thi Isländerne ville jo ikke gjerne have dem betragtede som Domaines — det Gods, som den islandiske Styrelse kunde raade over, og Stolgodset, over hvilket man efter Reformationens Indførelse hos hos, som paa mange andre Steder, fik en større Raadighed, end man tidligere havde havt. Efter hvad der er oplyst i denne Betænkning, er der bortsolgt af kongeligt Krongods for 168,704 Rd. 81 $\frac{1}{2}$, og der er solgt fra Skalholt og Holum Bispestole, det saakaldte Stolgodset, for 131,188 Rd. 4 $\frac{1}{2}$, ialt 299,892 Rd. 85 $\frac{1}{2}$, med andre Ord omtrent 300,000 Rd. Det er altsaa Renten af denne Sum, man vilde lade dem faae i Form af 12,000 Rd. som et fast Minimum, og i saa Fald ville de Herret see, at dette maatte være for bestandig. Dette blev altsaa en fixeret Statsgjæld, og den blev foreslaaet, ikke fordi de to Medlemmer, som jeg nu sigter til, paa nogen Maade anerkjende, at der i denne Henseende